

06. TAULA RODONA

MARIOLA DINARÈS:

Bé. L'Organització Internacional de Treball, amb motiu del seu centenari fa aquesta jornada, en aquest context el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, impulsa l'organització d'aquesta jornada, i ho hem centrat en l'àmbit laboral i en tres qüestions concretes que és:

- Quin és l'escenari de país en què ens trobem?
- Quines són les problemàtiques que identifiquem?
- I quines podrien ser les sortides al curt i llarg termini?

Com queda demostrat ara, amb aquest enrenou, tenim ja moltes ganes de parlar, després d'aquestes exposicions més acadèmiques, s'han dit molts conceptes i per tant, el que proposem ara, el que proposo, és una taula rodona, però ara molt més dinàmic, perquè després us donarem la paraula a vosaltres, i que podeu interpel·lar, o fer els vostres comentaris. Però la veritat és que ara ens agradarà, jo intentaré moderar des d'aquí amb el micròfon, que es puguin dir moltes coses, perquè realment les persones que tenim ara sí que tenen coses a fer, perquè són les que hi són ara.

Excusem la presència, no ha pogut venir, del president de foment del Treball, el senyor Josep Sánchez Llibre, i ha delegat amb la presidenta de la comissió de relacions laborals de foment del Treball, Maria Àngels Tejada. També que vagin pujant fins aquí: el Secretari General de PIMEC, al senyor Antoni Cañete, el secretari general de l'UGT de Catalunya, Senyor Camil Ros, i el secretari general de Comissions Obreres de Catalunya, el senyor Javier Pacheco. Endavant.

Doncs bé, com dèiem han sortit moltíssims conceptes, moltíssimes dades de quina és la situació. Alguns han apuntat com veuen el futur des del seu punt de vista, però ara si tenim la gent que realment poden fer coses. Aleshores m'agradaria començar amb la presidenta de la Comissió de Relacions Laborals de Foment, la senyora Maria Àngels Tejada per exemple:

Des de foment del Treball, Quin és l'escenari de país en que ens trobem? Primer aniríem en aquesta pregunta, una mica que tots ens respongueu això, quin és l'escenari de país que ens trobem? On som ara? La fotografia.

SRA. ÀNGELES TEJADA:

Molt bé. Bueno, abans de tot, moltes gràcies, sobretot per estar convidada en aquesta jornada, per haver substituït el nostre president, perquè a la fi hem pogut complir un percentatge més alt de dones que hem participat, que algo és algo, per lo tant contentíssima.

Bueno, jo diria que estem en un moment econòmic que evidentment ha anat millorant amb aquests darrers anys. Un cop va finalitzar la crisi que vam viure durant uns anys, cada any estem obtenint millors resultats econòmics, especialment a Catalunya. Però al mateix temps tenim una manca de talent importantíssim, que es dona a veure a totes les empreses i a tots els sectors, que vol dir que tenim que reflexionar, primer amb el model educatiu que necessitem, amb el model formatiu que es tindrà que anar implantant, i dic anar implantant perquè ja tindria que està implantat des de fa anys. Portem un retràs importantíssim amb fomentar habilitats i competències que avui en dia són una exigència a tots els llocs de treball. Per lo tant, totes aquestes habilitats i competències que nos han fomentat, provoquen una manca de talent, fins al punt que avui a tot el territori Nacional, Espanya hi han 99.000 llocs de treball per cobrir, d'aquests 28.000 són a Catalunya. Què vol dir? Que, o be aquests llocs de treball tenen manca de possibilitats de trobar perfils, o be el salari no és atractiu, o està lluny de casa... Poden haver-hi diferents circumstàncies. Una part important és que no es tenen ni les competències ni les habilitats que demana l'empresari. Avui en dia es treballa amb un focus molt diferent que fa 10 anys. Quan fa 10 anys parlàvem de talent, ningú estava preocupat pel talent. Ningú parlava de competències, ni debilitats. Avui en dia són una realitat.

El tema de la transformació digital, que avui s'ha parlat moltíssim, ens obliga a treballar amb un altre focus, a tenir una organització de la feina, dintre de les empreses, molt diferent de la que hem tingut anys enrere.

Per lo tant, això ens obliga a definir molt clarament quin és el perfil dels treballadors que necessitem, que tindrem oportunitat després de comentar amb els companys. Però en definitiva, aquestes habilitats, com són la comunicació, la capacitat de lideratge, la flexibilitat... Fomenten que treballem amb un altre enfoc. No solament amb els joves que tenim que educar: els nens, els joves, sinó amb la gent que pot quedar expulsada del mercat de treball. Tot empresari té la obligació d'informar als seus treballadors quins canvis es produiran a cada empresa, i quina necessitat formativa tindrien que tenir aquests treballadors per continuar estant amb actius, en aquesta empresa o en qualsevol altre. Per lo tant, anem amb un món diferent, que va molt ràpid, que tampoc no ens podem aturar, i voler-ho fer d'aquí uns anys. Si d'aquí

uns anys no hem fet tot això, evidentment es destruiran molts llocs de treball, però també se'n crearan moltíssims. I aquests molts llocs de treball que es crearan, necessitaran de tot el talent, i quan dic de tot el Talent, del divers Talent que hi ha al mercat, de homes i dones i diferents col·lectius minoritaris. Necessitem a tots.

MARIOLA DINARÈS:

Des de PIMEC, quina seria la fotografia y algunes de les problemàtiques que destacaria, senyor Antoni Cañete?

SR. ANTONI CAÑENTE:

Bon dia a tothom i també agrair i celebrar de que clar, celebrar un segle és realment motiu per poder tindre, primera: una reflexió molt important, i sobretot poder pensar què és el que ha passat en aquest segle. Per tant, moments com aquests et permeten aturar-te i celebrar i agrair poder estar en una jornada, i felicitar en el departament de treball el que faci una jornada en aquest sentit, en la que es parla, a més a més, del futur del treball.

I a la pregunta que fèieu: como ho veiem? com d'alguna forma i veiem l'actualitat? o cap a on anem? Jo dic, i alguna vegada he expressat, de que estem en un moment de canvi molt més important del que som nosaltres mateixos conscients. Estem en un moment de canvi tan bèstia, que dintre d'uns anys vindran uns senyors que es diuen historiadors, i ens explicaran els canvis en els que hi ha actualment hi som sotmesos. I per tant, aquests canvis són canvis que, torno a dir, en la perspectiva que tenim del dia a dia, ens fan no veure segons quines situacions.

Per tant, el títol de la jornada què és “la jornada del futur del treball”, jo penso que podríem dir-li que “Quina és la situació de canvi que s'està produint ja en el treball”. Llavors atenem una mica la resposta, i per poder fer-ho de forma molt més gràfica i conceptual, a PIMEC tenim, des de fa uns anys, un *think tank* en el que treballem més al migdia i al llarg plaç, i en aquest *think tank* el que fem és que veient, amb hipòtesis que es poden estar donant, què és el que s'està produint de canvi. I des de fa uns anys vam estar i hem estat analitzant de forma molt profunda, també amb algunes altres institucions a nivell internacional, en aquells països on són més innovadors, més avançats teològicament, com està impactant els canvis que s'estan produint, precisament aquests que li diem tots, a la indústria 4.0, transformació digital...

Sobretot un eix, que moltes vegades encara no li han donat la transcendència que té, que es la intel·ligència artificial, que serà molt transformador.

I llavors, què és el que veiem? Per poder fer aquesta reflexió: Bueno, ja que estem celebrant un segle, el que estem veient és que en el segle passat, de forma molt gràfica, estem veient que en el segle passat la productivitat, i us imagineu una gràfica, ha sigut creixent any rere any, i de forma molt contínua. I paral·lelament en aquesta productivitat, s'ha estat produint sempre, també paral·lela, imagineu la gràfica, puja de forma paral·lela la productivitat, però pujava també paral·lelament el treball. Per tant, més gent treballant, més productivitat. Segle XX. Però també les rentes tenien aquesta projecció: pujava la productivitat, pujava el treball, i pujava la renta. És allò que deien en el segle passat, i que s'ha fet algun comentari també avui a la sala, Els nostres avis guanyaven més que els nostres pares, i possiblement nosaltres havíem guanyat més que els nostres pares, en aquest sentit.

Però, què és el que estem veient sobretot des de principis del segle XXI? Doncs aquesta mateixa gràfica, el que estem veient és que: la productivitat està augmentant, ja no de forma lineal, sinó de forma exponencial, se'ns va amunt, quan la gràfica del treball no la acompanya. Per tant, amb menys gent treballant, el que obtenim és més productivitat, i per tant la gràfica ens està canviant. I quan analitzem què és el que passa la renta, realment el que estem veient és que la renta tampoc acompanya ni a la productivitat, ni en aquest cas tampoc acompanya al treball, sinó que se'ns ve a baix.

Quan veiem i analitzem hi posem un factor, que és molt important, que és el factor temps, quan posem el factor temps veiem que el canvi és un canvi molt ràpid, i per tant, aquest canvi ens comporta tota una realitat diferent a la que hem tingut fins ara. Quina és aquesta realitat? Ens dona que amb una gràfica, quan la traspassem a l'àmbit laboral, a l'àmbit empresarial, ens dona una gràfica on hi haurà una franja molt important, molt tecnificada, amb capacitat de donar resposta amb flexibilitat per poder fer, on no hi haurà problemes ni d'ocupabilitat, ni de renta. Tindrem també una franja en el que n'hi hagi serveis, amb menys formació, però amb una necessitat també de poder donar, però n'hi ha una part d'aquesta gràfica final, d'aquesta franja, en la que sí que tenim una resposta que donar, en la que possiblement encara no tenim ni resposta.

I possiblement moltes de les coses que s'han parlat en aquí, tindrem que posar les damunt de la taula: de rentes universals, possiblement de flexibilitat del Mercat del treball, per obrir una qüestió, i per contestar més concretament la pregunta, què és absolutament importantíssima, i ho comentava molt bé la Sra. Maria Ángeles Tejada,

que és la formació. L'eix que ens pot permetre tindre un futur competitiu, ser un *player* en aquest canvi, que ens agradi o no, està i ha vingut, no per fer-se, sinó per portar-se endavant, ho tenim que projectar a través d'una eix fonamental que és la formació. No pot ser que tinguem demanda de professionals i no estiguin en el mercat. Perquè això ens penalitza no des només des del àmbit laboral, que ho és, sinó des del àmbit de lo que és la competitivitat del país.

MARIOLA DINARÈS:

Doncs bé, donem ara veu als sindicats, des Comissions Obreres, el senyor Javier Pacheco.

SR. JAVIER PACHECO:

Bona tarda ja, i agraït de participar en aquesta taula, i sobretot pel que representa la commemoració del centenari de l'OIT, què un element fonamental de la seva funció és, precisament, el caràcter de la concertació tripartita, que en aquest sentit reflexa bé aquesta taula, tenint darrera l'anagrama de la Generalitat de Catalunya, i davant de la taula, els sindicats i la patronal. Perquè és el primer que hem de plantejar-nos, saludar tothom i saludar especialment al director de l'oficina de l'OIT, Joaquín Nieto, per acompanyar-nos avui i donar-li, jo crec, la solemnitat d'aquesta commemoració del centenari de l'OIT. Perdoneu abans de la pregunta que faci aquesta salutació.

L'escenari, intentaré fer-ho amb sentit de titulars per intentar optimitzar el temps: Tenim una economia de *casino*. Tenim un mercat de treball desregulat i precari. Tenim una societat que s'ha aprofundit en el caràcter de les seves desigualtats, en la precarietat i, evidentment, en la pobresa social i laboral, com les dades que s'han plantejat damunt de la taula durant aquest matí, s'han posat en aquesta jornada.

Hi ha un bloqueig i una inestabilitat política que ve perdurant des de fa uns anys, i que amenaça en seguir latent algun temps més, si no ho remedia el cicle electoral, que començarem plantejant-se a les properes setmanes, i els propers mesos. I tenim un escenari de canvi, de transformació, evidentment sistèmica, del que és, no només la realitat del treball, sinó la realitat probablement de la relacions socials, polítiques i econòmiques a nivell global.

Això afecta directament al nostre país en sentit dels titulars: una situació molt negra.

I direu que els sindicats sempre estan en aquest caràcter agorero per intentar justificar la seva característica de reivindicació. Però aquesta és la realitat. I ara podem posar de tot els matisos que vulgueu.

Amb aquesta realitat jo us recomano que us afilieu al sindicat.

Però clar, no només ens quedarem amb això, i no ho plantejarem en termes de la reivindicació, per intentar ser breu. Ho plantejarem en el termes de les línies d'actuació, que jo crec que hem d'intentar entomar per sortir d'una situació que ha de tenir perspectiva global, per tant, ha d'encabir-se amb la proposta i estratègia del sindicalisme, en aquest cas internacional, de la concertació també internacional, i hem d'intentar baixar al terreny dels efectes que ha de tenir amb el nostre país.

Jo crec que n'hi han tres línies de treball per intentar influir amb les tendències que haurien de garantir un model de societat diferent:

La primera és que hem d'intentar entomar el caràcter de la participació, de la sostenibilitat amb les relacions del treball. I en caràcter de la sostenibilitat, evidentment és mediambiental, i és social. I la sostenibilitat ha d'intentar plantejar quines són les orientacions dels canvis en les transformacions tecnològiques, perquè no siguin un element disruptiu en si mateix, sinó que tinguin una orientació que verdaderament sigui el resultat dels plantejaments i reptes i objectius que les parts implicades en el món del treball, per poder donar-li sortida i resposta al conjunt de la societat, utilitzi el canvi, les oportunitats de transformació tecnològica, per orientar-les als objectius i reptes que volen plantejar-se. Podem fer una altra cosa, que és renunciar a ser paper actiu d'aquesta estratègia, i ser evidentment el recull passiu de les conseqüències d'una evolució, que només tingui una regla, que és la que determini l'economia del *casino*.

Per tant, jo crec que aquesta és una línia fonamental d'actuació per intentar intervenir. Això ha de tenir en consideració tot el procés de la justícia social, i aquí entre el factor de la transició justa. Si en el moment del canvi, com deia *Granchi**, entre el vell món i el nou món, apareixen més mostres, no sigui que alguns vulguin tenir sempre els monstres a la seva butxaca, per treure'ls cada cop que vulguin, per intentar mantenir les condicions de desigualtats i sobretot de disrupció que podrien oferir-se amb les oportunitats dels seus canvis. I aquí entrar en factor de la justícia social i La transformació, perdó, i la transició justa.

I per últim, ho deia també, no recordo quin ponent, crec que era el propi Joaquín Nieto, jo crec que és la realitat de la revolució feminista, que canvia radicalment el concepte de les relacions socials que intervenen directament en el món del treball, no només en el món del treball, però intervenen directament en el món del treball. Jo crec que aquests són els tres eixos de línies d'actuació, que després podríem intentar concretar en funció del que ens preguntis, i per això hi ha un calaix, per activar això en el món del treball, que és la concertació i el diàleg social. I no hi haurà la capacitat de participar de manera proactiva en la transformació i el canvi, perquè el futur del treball no sigui una incògnita, sinó que intervenim amb els treballs del futur, que sigui la nostra realitat, és al voltant de la concertació i el diàleg social. Per tant, jo crec que aquí tenim les eines per intentar resoldre el que deia, la situació, no només afiliant-vos, sinó també intervenint per resoldre la nostra situació de país.

MARIOLA DINARÈS:

Continuem amb el secretari general de l'UGT de Catalunya, el senyor Camil Ros.

SR. CAMIL ROS:

Doncs podríem resumir que tinc una notícia bona i una de dolenta. Una és que l'economia catalana està molt bé, perquè si mirem el PIB en numero absolut de milions, estem en dades d'abans de la crisi econòmica, les empreses tenen molts més beneficis empresarials que fa 10 anys, si mirem, fins i tot, les dades de l'EPA, tenim un atur al voltant del 12%, per tant, ells, les empreses han sortit de la crisi econòmica.

La mala notícia és que aquest atur es basa en la precarietat laboral. La mala notícia és que quan agafem el PIB i mirem les rendes del treball junt amb les rendes del capital, el capital se'ns ha menjat el pastís, és molt menor el pes dels salaris actualment que abans de la crisi econòmica. Si mirem, doncs em tingut que acordar a Catalunya una renda garantida de ciutadania, perquè hi havia llars sense ingressos. I fins i tot, dintre d'aquesta renda garantida de ciutadania, cal acordar els mecanismes, perquè també les persones treballadores pobres puguin tindre, en casos, renda.

Per tant, tenim treballadors i treballadores pobres.

Aquesta és la dualitat i per tant, tots aquells discursos que vagin encaminats en amagar alguna de les dos realitats, jo no negaré que l'economia va millor, ara, el que

no val és, aquells que ho generalitzen, i lo de la precarietat és una cosa que com que a ells els hi afecta, sembla que no vagi amb ells.

Causa principal de això? Les reformes laborals. Les reformes laborals són el pou de la precarietat laboral. És molt difícil arribar a acords amb governs i patronals per revertir les reformes laborals, perquè com que està feta a mida de les patronals, si els hi va bé, difícilment la volen reformar, com ha passat en el Congrés dels diputats amb la prioritat aplicativa del conveni d'empresa l'ultra activitat i el control horari.

Però, tot i que l'anterior ponent ha parlat de que era *tecno pessimista*, doncs jo sóc *heavy positivista*, perquè fa 100 anys, gràcies a les mobilitzacions del sindicalisme, per exemple l'UGT que vam néixer al 1888 i al 1890 que es va fer el primer *Primer de Maig* a tot l'estat, aquí a Barcelona ja hi havia la reivindicació de les 8 hores. I finalment es va aconseguir. Nosaltres creiem en la mobilització per modificar, i en aquell moment fa 100 anys, coincidint doncs la creació també l'OIT, es van aconseguir les vuit hores.

Les vuit hores no només eren un concepte de treballar menys en un moment d'explotació laboral, eren un concepte de societat. Situaven les vuit hores de treball, les vuit hores de descans, les vuit hores de lleure, i ara avui, en part ha definit el Javier el concepte de societat que veiem més des de la part sindical, crec que els sindicats hem de ser proactius i hem de canviar el rumb del històries. Si seguim el rumb de la història, dels governants i governantes europeus, amb la Merkel i el FMI al davant a nivell mundial, de les polítiques de retallades que s'han aplicat a l'Estat espanyol i a la Generalitat de Catalunya, anirem enrere.

Nosaltres som *heavy positivus* perquè creiem que hem de situar una societat a on: treballem millor, treballem menys, cobrem més, i puguem viure millor. I aquest és el gran repte. Una societat on la gent no pugui viure, no és una societat justa i és el retrocés de l'estat del benestar. Per tant, el treball digne, el treball decent, és l'evolució per reconstruir l'estat del benestar que ens han desconstruït amb aquesta crisi econòmica.

MARIOLA DINARÈS:

Jo al principi parlava del director general de l'OIT, que dia que el futur encara no està decidit. I també assegurava que no ve dictat pel desenvolupament tecnològic, sinó que

el futur diu: “serà el resultat de les decisions que nosaltres prenguem sobre el futur que volem, i les metes comunes que acordem per realitzar-lo”.

M’agradaria saber, cadascú de vosaltres, on posa el focus? Quin és l’objectiu principal? Què hem d’aconseguir ara?

SRA. ÀNGELES TEJADA:

Evidentment és una pregunta amb difícil resposta, perquè com ha dit molt bé, encara està per decidir moltes de les solucions que es plantejaran en el futur. Però una que sí que la tenim molt clara, per exemple, i s'ha parlat moltíssim, és dintre del sector *STEM*, tot lo que són científics, tecnològics, enginyeria i matemàtiques: amb cinc anys necessitarem 1.200.000 persones a Espanya per treballar, i només tenim 340 mil alumnes amb aquestes carreres. Si pensem això ens donem compte d'un forat que s'està creant el mercat importantíssim, perquè a més, des de l'any 2008 fins ara, hem anat perdent un 3,5% cada any d'alumnes amb aquestes carreres. No vol dir que tothom treballarà amb aquestes carreres, ni molt menys. Molt important la formació professional, perquè per cada al·loc que es crea d'aquestes ocupacions, es queden dos llocs al voltant, que són els que donen suport, que venen de formació professional. S'està fent alguna cosa? No s'està fent res. En aquest moment, ni tenim prou alumnes que estiguin estudiant, i per lo tant, tenim una realitat amb aquests moments, i és que, quan manquen professionals per treballar es tenen que agafar professionals d'altres països. I s'està fent ara. Ara s'està contractant gent d'altres països, quan tenim una atur aquí a Espanya, que tindria que modificar les xifres de gent que està ocupada.

Per lo tant, pensem una mica amb el que tenim ara, per veure com podem construir. Sinó construir una societat amb nens i nenes que treballin amb idees de treballar per objectius, i avui també s'ha dit al dematí, no tindrem una feina per tota la vida. Amb sort treballarem en moltes feines tota la vida. Per lo tant, aquesta flexibilitat que tindrem que fer per adaptar-nos a tots els canvis, la tenim que fer tothom: la tindran que fer les empreses, perquè desapareixeran moltíssimes empreses de les que avui estan, sinó fan una transformació, i per lo tant, molts treballadors poden tenir dificultats de continuïtat.

Entre tots, evidentment, tots els que estem aquí a la taula, no volem altra cosa de que sigui un país millor amb el que treballem, deixar un país millor pels nostres fills. Per lo

tant, tots, des del àmbit que cada un de nosaltres impulsa, el que volem és que es creïn llocs de treball, que escriguin empreses, que escriguin autònoms, que aquest treball *decente*, que hem parlat aquest dematí, que sigui una realitat amb totes les activitats que es facin. Per lo tant, l'obligació de tots, especialment dels empresaris, és crear llocs de treball, però per poder crear llocs de treball necessitem unes lleis que ajudin els empresaris a tirar endavant els seus projectes, que no tinguin dificultat per crear una empresa petita i fer-la gran. Per lo tant, tots tindrem que treballar amb una visió molt clara de que volem un país millor, i si el volem millor tindrem que treballar-lo millor.

MARIOLA DINARÈS:

M'agradaria que us interpel·léssiu si algú no està d'acord amb el que diu algú altre, perquè sinó sembla com una exposició...

SR. ANTONI CAÑENTE:

Si vols que anem intervenint?

MARIOLA DINARÈS:

Vosaltres mateixos. Fem aquesta resposta, i després la gent, que si vol preguntar alguna cosa, d'acord?

SR. ANTONI CAÑENTE:

Jo tenia una notícia tan pel Javier, com pel Camil, com UGT, com Comissions Obreres, de dir què tinc una mala notícia, perquè el que es diuen els indicadors és que en el futur, més que afiliats a comissions o UGT, els tindrem segurament a l'àmbit des de les empreses. Perquè diuen que l'ascensor Social en el futur estarà en l'emprenedoria o estarà més anar a la Micro. Però com estem... bromes apart, el que sí que crec que la pregunta què com hem de dibuixar el futur o que falta per dibuixar el futur...

Jo he fet el principi un comentari sobre un marc, que ha sigut el segle XX, i un nou marc, què és el segle XXI. I és que en aquests canvis, estan canviant molts conceptes, moltes paraules, moltes concepcions. Jo penso que el concepte de treball a canviat, perquè el tenim que introduir, és un element que hem de posar, en un dia com avui, damunt de la taula, en el concepte del treball l'hi hem de donar una nova dimensió, què és la dimensió de temporalitat i la dimensió dels canvis socials.

I per tant, quan li posem aquest concepte damunt de la taula, què és el que ens passa? Que lògicament tot va tan ràpid, que la temporalitat ens farà canviar els llocs de treball i les condicions que es donin socialment, ens farà fer tots els discursos que estem fent. Amb això, jo penso que és una situació en la que hem de saber com hem d'afrontar aquests canvis. I aquí, aquest matí, quan parlava en Joaquín, jo estava dient: Mireu, jo tinc molt clar que el discurs del segle XXI és l'energia, ho és. Ara està tapat per moltes coses, és l'energia i és a l'aigua.

Però nosaltres diem: el veritable discurs del segle XXI és la relació publico-privada, i per mi, els canvis que vindran, només serem capaços d'afrontar-los si som lo suficientment capaços de que en aquesta relació publico-privada, i en aquest àmbit que ocupen els agents socials i econòmics, que és la concertació, tinguem la capacitat d'interlocució, tinguem la capacitat d'analitzar i arribar-hi, en aquesta concertació, a prendre les decisions que ens puguin permetre afrontar aquests canvis. Per tant, la vida té un ordre, i el que no podem posar és els cavalls abans del carro. Perdó, el carro abans del cavalls, perquè si no el problema és que no tirarem.

Quin és el problema que ens hi trobem actualment? Bueno, ens hi trobem amb un problema en el que tenim condicions molt rígides, algunes d'elles les estem comentant, la formació: tenim que tindre un sistema molt flexible de formació. Hem de canviar polítiques d'ocupació, per polítiques d'inserció. Hem de començar a veure com n'hi ha un repartiment veritable de la riquesa. Mireu, el primer que hem constituït i veia fa un moment en Josep Tres, què és el president de l'associació, en aquest cas, de les empreses de neteja de Catalunya. Hem constituït una plataforma, que es diu plataforma PYMES, en el que hem acunyat un nou terme. Un terme que és molt disruptiu. I parlem d'un capitalisme inclusiu, i des de l'àmbit empresarial, el que fem en aquest nou terme, és que diem ens enfrontem amb un capitalisme neoclàssic, rentista, extractiu, financer i ens oposem també amb un anticapitalisme, per què? Perquè en el

principi d'equitat, què és aquesta igualtat, que hi ha hagut una gran perversió en el segle XX.

Hem parlat d'igualtat entre desiguals, i això és la major mentida que hem tingut. Quan parlem d'igualtat, parlem d'igualtat amb igualtat, perquè sinó es produeix aquesta injustícia. Per tant, jo penso que hem de començar a utilitzar bé les paraules en el segle XXI, deixant-nos de populismes, posar les coses damunt de la taula, i parlant en termes que ens puguin permetre, torno a dir, amb una eina que tenim i que moltes vegades hi ha un cert desconeixement, que és què la societat civil, com una pota de la democràcia, que són els agents socials. Tenim que posar damunt de la taula quins són aquests canvis, com són capaços de, treballadors i empleadors, posar aquests termes i aquest canvis, i afrontar-los amb aquesta relació publico-privada què és la única amb la que es podrà afrontar aquests canvis.

SR. JAVIER PACHECO:

No sé si fer-te cas o no, en tot això de la interpel·lació, perquè se m'està acudint una cosa per provocar, però, que era que amb això, la patronal és insaciable: quan no té suficient amb lo privat, ara voleu lo de lo públic, com lo de la llei del SOC: al final, en lloc de que l'ocupació i les polítiques actives, les faci *Adecco* o *Randstad*. No ho diré per no provocar.

Tu preguntaves quins eren els objectius principals. Jo crec que el principal objectiu és fer realitat els grans consensos que tenim al país. Lo que no podem és inventar a cada hora. Perquè tenim alguns consensos que encara no s'han desenvolupat.

Per intervenir en el model productiu d'aquest país, hem decidit els majors consensos socials hem arribat amb els darrers anys, que es diu pacte nacional per la indústria, i que desgraciadament tenim un govern que no li ha dotat les dotacions pressupostàries suficients per fer-lo realitat. No ens inventem una altra cosa, perquè probablement no hem d'esperar a que les professions, que hem d'intentar donar resposta, sigui la realitat d'alguna cosa incerta, que no sabem cap a quin camí és el que hi troba, sinó el que nosaltres diem que ha de ser el model productiu i les professions que volem de cara al futur per encetar amb un model de formació professional. Per tant, el pacte nacional de la indústria és lo primer.

La segona, desenvolupar de manera definitiva el que és la estratègia de les polítiques actives d'ocupació, mitjançant la llei del SOC. És una altra consens de país que l'hem de posar damunt de la taula. És intervenir el model productiu amb el mercat de treball.

La tercera és, acabar de desenvolupar, mitjançant el consell de l'Agència Catalana de formació professional, la llei de la formació professional i la qualificació professional a Catalunya. I deixem ja de plorar entre tothom, perquè nosaltres també plorem, les manques de polítiques de la formació professional, per intentar encetar realment l'estratègia, en aquest sentit, que acaben d'alinejar aquest consens de país que tenim damunt de la taula. Fer realitat, sent lleials amb el que nosaltres estem posant damunt de la taula, de manera bipartida, en l'àmbit de la associació col·lectiva. I els acords interprofessional de Catalunya, o l'acord estatal de negociació col·lectiva, portar-lo al que tenia com a esperit, que retornar als equilibris en el món del treball, al voltant de la negociació col·lectiva.

Però clar, no ens podem desdir després, als dos dies d'haver pactat, quan portem això a plantejar-lo, a que es transformi la realitat d'un decret o amb una proposta de llei per articular les reformes necessàries legals i jurídiques, per establir els acords que hem posat damunt de la taula, que ja no serveixen, dos mesos després d'haver-lo pactat. Perquè trenquem la lleialtat del valor fonamental del diàleg social i de la concertació.

I per últim, que és, quan ja no hem pogut resoldre els problemes de la majoria de la societat, amb la intervenció directa del treball, és garantir la protecció suficient, fent co-realitat un altra consens de país, que és el ple desenvolupament de la renda garantida de la ciutadania.

Fixeu-vos si tenim treball encetat per poder posar en marxa i millorar les condicions de vida dels catalans i les catalanes, amb el curt termini. No augmentem més coses i posem-nos a treballar en el que ja tenim. Aquest és per mi el principal objectiu.

SR. CAMIL ROS:

Sí, sobretot jo crec que és situar el que està situant ara el Javier. El problema es que després de molt anys de no pacte, hem arribat a acords, l'any passat i aquest, i no es

compleixen. No s'està ni desenvolupant la IC, ni l'acord de negociació col·lectiva a nivell estatal.

Tenim, per exemple, acordat a nivell estatal, anar cap al salari mínim de 1.000 euros als convenis col·lectius. I resulta que, quan per una altra via hi havia pressions per aconseguir salari mínim de 900€, encara critiquen o encara fan trampes que li baixen a la gent la jornada laboral, per no pagar 900€ encara que acaben fent la mateixa jornada. Tenim un problema d'excessiva picaresca patronal i empresarial. Per tant això cal revertir-ho. Hi ha vegades que et venen ganes de replantejar el diàleg social. És veritat que després acabem sent massa responsables, i jo crec que en algun moment, els sindicats, això ho haurem de situar.

Cal tornar a situar elements d'equilibri. Tenim un mercat de treball que està centrat en una legislació d'imposicions empresarials. Tots els elements de diàleg i de foment de l'acord van ser destruïts per la reforma laboral. Torno a parlar de reforma laboral, és que abans jo n'he parlat, és que em sembla que hi ha sordera patronal, i com que ningú m'ha contestat, jo hi torno. Són els elements clau, junt amb fer un sistema de pensions dignes i sostenibles, i no vull dir retallar pensions.

S'ha de repartir el treball i la riquesa, i s'ha de fer sosteniblement. No retallant.

A on està un possible acord gradual de revertir totes les polítiques de retallades a l'entorn públic i privat en els propers anys? Enlloc!. Hem de recuperar per situar en una posició a la gent treballadora, que també és ciutadana, amb un poder adquisitiu digne per poder viure. I per tant, aquesta és la prioritat.

Cal pujar el sostre d'ingressos i cal repartir millor la riquesa. I evidentment, com es fa això? Doncs els estats que han resistit la crisi, són els estats que tenen un sector públic potent i una indústria potent. Si el que fem és que les empreses industrials es vagin reduint, externalitzant part de la producció a empreses multiserveis, per posar un exemple: si el sector serveis va creixent, perdem competitivitat.

Si seguim retallant el sector públic com l'estem retallant, perdem fortalesa i perdem estat del benestar. Per tant, el camí és l'invers del que tenim ara. Més sector públic i més indústria.

SR. ANTONI CAÑENTE:

Jo si que volia fer-li una interpel·lació, perquè sinó sembla que les coses, i ara entenc que hem posat els cavalls davant del carro, és que les coses tenen un ordre. Jo crec que...

SR. CAMIL ROS:

És a dir, val més tenir un treball de merda, que com a mínim és un treball.

SR. ANTONI CAÑENTE:

No, no és això. És bo tindre un bon carro i un bon cavall, perquè realment arribem tots on tenim que arribar. Això segur. Però és que si no som capaços de situar l'ordre, jo sempre dic que entrem en desordre. I això va d'una qüestió: de crear riquesa. O sigui, si no creem riquesa és difícil que d'alguna forma la puguem repartir.

Però jo crec que, crear riquesa, no a qualsevol preu, no de qualsevol forma, sinó crear riquesa en el que tenim que tindre en compte, què per sobre dels empleadors i els empresaris, per sobre dels treballadors, tenim un element que és la empresa. I l'empresa l'hem de situar al centre del sistema.

Per què? Perquè, o som capaços de dotar, en aquest moment que estem parlant de canvis, de la flexibilitat que pugui fer-la donar resposta per continuar creant aquesta riquesa i llocs de treball, que ha de vindre d'alguna forma paral·lela i, sense dubte, sense que existeixi ni una bretxa. Jo penso que parlar, després de cent anys, de que els principis en el que les bases, al any 1919 es van posar damunt de la taula, i que continuïn vigents, com és el tema dels joves, com és la desigualtat... També ho hem de posar i dic algo, encara no ho hem fet bé. Però mantenint aquests principis que penso que, no és difícil que ens hi posem d'acord, que lo que no podem perdre, com diu el meu pare, és el punt. I el punt és el que és. Per tant, si el que anem és a sistemes que ens donin rigidesa sense capacitat d'afrontar el canvi, ens estarem equivocant tots plegats.

I torno a dir, amb això si que estic d'acord, tenim una eina que és una eina de potencia enorme, que és el diàleg, i tenim una necessitat d'alienar-nos amb les administracions, per què? Perquè o fem polítiques de país, i això no va d'uns o altres, sinó que va de

generar realment una estratègia, en la que treballem cadascú en el seu àmbit que ens competeix, torno a dir, per crear el que d'alguna manera ens farà tindre un futur: que és riquesa i llocs de treball, dignes, per suposat.

SRA. ÀNGELES TEJADA:

Jo volia afegir a lo que s'ha dit, i torno a parlar de la formació una altre vegada, que deia el Camil, si nosaltres volem que la gent tingui millors ingressos, te que tenir millor formació.

SR. CAMIL ROS:

Si, perquè així es pot emigrar millor.

SRA. ÀNGELES TEJADA:

No, perquè si realment tenim un país que la gent s'ha format millor i quan dic millor amb tot el que necessita un país per ser millor productiu, tindrem un increment de ingressos que es tindran que revertir.

La gent millor formada no te problemes de discutir el seu salari, i això es lo primer que tenim que tenir en compte. Per lo tant la gent que te una bona preparació és la que defensa el seu salari perquè se'l rifen al mercat. Per lo tant, lo que tenim que aconseguir és que tots els nenes joves puguin estudiar per tenir possibilitats de tenir un treball digne, i per lo que realment s'han preparat, i per lo tant vinculat a les seves habilitats i competències.

No volem tenir ni un advocat que no tingui aquesta vocació, perquè pot ser un perruquer fantàstic, que els necessitem, però lo que necessitem és que la gent millori la seva preparació, que las famílies entenguin que la formació professional pot permetre que la gent s'incorpori al mercat de treball amb moltes possibilitats de créixer.

Torno a dir això perquè això no ho pot discutir ningú perquè es la pura veritat. Tu també ho pots discutir, doncs vinga Javier, per tu.

MARIOLA DINARÈS:

Vols dir alguna cosa? Perquè suposo que noteu la energia de que hi ha gent amb ganes de dir coses. Crec que aquí, sí, vine cap aquí.

PÚBLIC 1

Hola, bon dia, felicitats per la jornada i a tots els ponents. Després de escoltar totes les ponències i les reflexions que feu, una de las meves preocupacions és els autònoms. Aquí s'ha parlat molt de treball assalariat, però dels autònoms, quin és el futur del treball d'aquests autònoms? A ver, tant els sindicats com la patronal, quina resposta ens donen. Gràcies.

MARIOLA DINARÈS:

Doncs en davant.

SR. ANTONI CAÑENTE:

Si que es veritat i agraeixo molt la pregunta. He intentat en una part de la meva intervenció, fer referencia. Veritablement a Catalunya tenim uns 540000 autònoms, que pràcticament podríem dir 540000 famílies. Es una forca molt important de treball, d'emprenedoria i d'activitat, i realment els autònoms fins fa molt poc, quan tenien un accident treballant, resulta que no era un accident *inetinere*.

Els autònoms no podien accedir a la formació continua fins fa poc, propostes que hem anant fent. Els autònoms estan en una situació que moltes vegades, quan parlo amb algú autònom que te assalariat li pregunto en quines condicions estan el seus treballadors, i els seus treballadors estan en condicions socials millor que el propi autònom.

Autònoms que quan hi ha hagut alguna crisi, han sigut, mes enllà de la situació que s'ha produït en l'àmbit dels treballadors, molt mes vulnerables que els propis

treballadors. Perquè no hem tingut passiu laboral, i a mes a mes de no tindre passiu laboral, moltes vegades no tenen dret al cessi d'activitat, al atur. I per tant, la situació d'aquells que tenen una part que suporten en l'economia, tenen una situació molt precària i moltes vegades son els grans oblidats.

Però no només es aquesta la realitat, si no que estava dient anteriorment que el que ens donen tots els indicadors, és que es produeix un canvi en el mercat del treball en el que els autònoms, l'emprenedoria, anirà in crescendo. Per tant tenim una realitat a la que tenim que afrontar en aquest cas podríem dir, dignes.

Què és el gran problema al que nosaltres ens hem de afrontar dintre de l'àmbit de l'autònom?, en el que hem d'entendre que l'autònom moltes vegades es l'ascensor social, per tant, hem de cometre polítiques per realment posar, torno a dir, una part important de la nostra economia, de la nostra força, d'emprendre, de crear riquesa, de crear llocs de treball en el no podem tindre'l en les situacions en les que hi som.

I aquest és un debat que també hem de afrontar, perquè moltes vegades es aquell esclavó que està perdut. Mireu, i acabo, nosaltres quan va arribar la crisi, nosaltres vam muntar la primera fundació a Europa d'acció social, la primera. I vam estar treballant i estem treballant amb La Caixa, en el programa de Incorpora, perquè entenem que un lloc de treball es la millor forma d'incorporar a qualsevol a la societat, donar-li un treball, un salari i que aquest sigui a més a més digne per que pugui introduir-se a la societat. Res a dir.

Però saben, quan vam muntar la fundació i va arribar 2007, 2008, 2009 vam veure que aquest esclavó de la cadena era el mes dèbil i vam crear un programa de segona oportunitat. Jo no vull explicar els drames que vam viure, i vam crear aquest programa perquè la veritable situació de l'autònom, en situacions com la crisi que hem viscut, són dramàtiques. A Catalunya, a l'any 2007, el 25% de les empreses que tenien pymes, sobretot micropymes, tenien un endeutament per sobre del 90%.

Què vol dir això? Què amb models en els que creem segons quin tipus de economia i segons quin tipus d'empresa, quan arriben situacions com las que hem viscut, els fem vulnerables. I per tant hem de ser lo suficientment seriosos, pujar una mica la vista i començar a veure quins son els canvis que hem de fer per protegir allò que és el bé mes preat que tenim, que és poder crear riquesa i llocs de treball.

SR. JAVIER PACHECO:

Tinc opinió, no represento autònoms, però tinc opinió.

El primer en el que ens hem posar d'acord és que em de definir quin és el concepte que acceptem com autònom.

Perquè autònom alguns l'han plantejat com aquells que treballen a les cooperatives del sector càrnic per exemple, o en altres sectors, en els quals s'està desregulant les seves condicions de treball.

O autònom es aquella persona que se'n diu emprenedor i que lo únic que és, es que recull les polítiques d'externalització de riscos d'alguns processos productius o de serveis que fan algunes de les grans empreses principals.

O autònoms son, com el que vam plantejar en un estudi que vam fer conjuntament amb la Universitat Autònoma, del impacte de l'economia de plataforma a Catalunya, en el que els hi dèiem entre altres coses, que 283.000 persones ja participaven del treball de l'economia de plataforma, i que el seu perfil majoritari era gent molt qualificada que intentava guanyar el 40% del seus ingressos totals al voltant de l'economia de plataforma per superar la situació de precarietat que patien, per la seva condició, escollint el salari que cobraven, i que aquestes 283.000 persones estaven treballant es espais de comunicació, de recerca, de investigació... De treball molt qualificat.

Que no és que sigui un problema d'autònom, és que té que ser una estratègia de caràcter públic o privat empresarial amb una relació laboral contractual normal. Per tant el primer que ens hem de posar d'acord: què és el concepte d'autònom? I partir d'aquí quan tinguem realment el dibuix del concepte d'autònom, fem totes les polítiques del que significa participar i contribuir amb un element que pot ser una participació d'ascensió social i donar-li una xarxa de protecció, evidentment a aquestes persones.

Però clar, barrejant tot això, el que s'ha plantejat, per exemple intentar garantir l'element de retribució de la cotització mínima pels autònoms per sota del que és la cotització del regiment general, és la invitació a tornar a desregular, externalitzar el treball regulat amb contracte laboral a contracte autònom per estalviar-se cotitzacions empresarials. Per tant tinguem *cuidado* amb això.

SR. ANTONI CAÑENTE:

Javier, ho dic perquè no fem de la excepció la norma. Ens hi trobareu sempre en no pervertir.

SR. JAVIER PACHECO:

Doncs aleshores, posem la cotització al regim general de la seguretat social. Equiparem la cotització.

SR. ANTONI CAÑENTE:

Bueno, escolta'm. I podem parlar de criteri. Aquí es on esta la importància de poder seure'ns i posar damunt de la taula aquelles perversions que porta el sistema en tots els àmbits, i treballar-les i per això hi som.

SR. JAVIER PACHECO:

Heu tret els sindicats de la taula de la negociació de la cotització del regim d'autònoms perquè el sindicats no hem pogut participar.

SR. ANTONI CAÑENTE:

Javier quan vulguis. Si en la cotització d'autònoms el que ens pot permetre i nosaltres hem sigut els primers que hem promogut créixer la cotització d'autònoms perquè hi hagi la possibilitat del cesi d'activitats, i fem una tasca de dir-li a l'autònom: no vagis a pagar el mínim , perquè resulta que les teves cobertures... Quan vulgueu. Damunt de la taula posem tots els marcs, però en aquest en l'absentisme, qualsevol cosa, es tracta realment de parlar d'això. De tot...

SR. JAVIER PACHECO:

Comissions de seguiments de les prestacions de seguretat social amb la denegació de les incapacitats a personal autònom. Als sindicats ens heu tret fora de la comissió.

SR. ANTONI CAÑENTE:

No és veritat.

SR. JAVIER PACHECO:

No és veritat? S'estan ara nomenant les comissions del INSS. Estic molt d'acord en intentar participar concertacions.

SRA. ÀNGELES TEJADA:

Esteu creant una visió molt negra i blanca. Jo crec que ni tot es negre ni tot es blanc. Hi ha una escala de grisos.

Les dificultats dels autònoms són diverses, en funció de que sigui un autònom que s'inicia (avui pel matí quan ha parlat el Genís deia que la seva filla per guanyar 300 tenia que pagar 250). Això és la realitat de molts autònoms que fan feines esporàdiques. Però després hi ha els autònoms que tenen molts treballadors al seu càrrec. Per lo tant ara estem parlant d'una altra lliga. Jo crec que amb tots això es tenen que posar damunt la taula, les casuístiques que hi ha dintre del món dels autònoms, i tant PIMEC com foment, a través de fer pyme o lo que sigui, buscar les millors solucions, per descomptat que siguin reals, que siguin aplicables. No que les vulguem, perquè voler, volem tots lo mateix. Que hi hagi una millor qualitat, millor retribució... però després te que ser sostenible, és te que suportar dins del mercat. I no vull monopolitzar només amb el tema dels autònoms. Perquè ha estat una pregunta, sí no, no hi haurà cap més de preguntes.

MARIOLA DINARÈS:

Sí, digues Camil.

SR. CAMIL ROS:

Jo diria en resum, que hi ha dos tipus d'autònom: els que volen ser autònoms i als que els obliguen a fer-se autònoms.

Perquè jo crec que la filla del Genís, tindria que estar contractada amb un contracte laboral pels dies concrets i les hores. I aquí ens podríem anar a les cooperatives del sector càrnic, als *deliveroo*... Que ja els hi esteu fent la canya que toca per que passin al règim general. El que vol ser autònom, tots els ajuts, tota la *gradulitat* amb la cotització i tot el que faci falta. És a dir, el que vulgui emprendre una empresa davant tot aquell que se l'obliga per estalviar-se el 33% de cotització a la seguretat social, que

vol dir competència deslleial per les empreses, moltes fruit de la subcontractació del sector públic, no el privat, aquest ha de ser treballador del regim general.

MARIOLA DINARÈS:

Més preguntes, consultes comentaris, alguna cosa que voleu dir que no s'hagi dit, no sé, si el futur serà feminista, per exemple. És que veig moltes dones aquí... Endavant.

PÚBLIC 2:

Em sembla molt interessant els plantejaments que s'estan fent de diferents òptiques i de diferents interessos que hi ha a la taula, perquè clar, en el fons, l'empresa des del meu punt de vista, la componen dues parts: els treballadors i la direcció, que està nombrada pels accionistes, si hi ha accionistes. Però a vegades només s'enrolen els treballadors i l'empresa, no, jo crec que són dues parts. Però m'agradaria primer: d'on es trauran aquests diners? Quines polítiques tenen de fer les administracions? i ja aquesta voluntat de fer aquestes polítiques per treure aquests diners de formació, de tot lo que s'està plantejant aquí per millorar? Ha sortit que hi han incompliments, en aquests moments, amb el pacte per la indústria, etc... d'on sortiran aquests diners?

I la segona qüestió: quan raonem d'empresa i d'autònoms, empresaris, ens oblidem què, a la concentració d'empreses, cada vegada hi ha més multinacionals, perquè sembla que estiguem enraonant aquí d'una indústria de Catalunya, com estem veient que la indústria i els serveis i moltes empreses s'estan venent... defensen tots el país, volem tots a Catalunya, però cada dia de pagar de més, veig que els empresaris estan venent les empreses a multinacionals.

SRA. ÀNGELES TEJADA:

Bueno, jo lo que diria és: primer, les empreses, és veritat, moltes empreses estan venent perquè, evidentment, és un món canviant i és globalitzat. Jo crec que això no ens té que fer por. Ni estar a Catalunya, ni treballar per multinacionals, ni per nacionals. Lo que necessitem és un marc regulatori que ens permeti treballar a tots amb tot, independentment de la propietat que sigui de cada empresa. Ha dit una cosa

que és la realitat: no és una empresa i els treballadors, tots els treballadors són una empresa, des de que el propietari, que ha destinat als seus cèntims en crear la empresa, a tots els que estan treballant per tirar-la endavant.

Per lo tant, per mi la unitat de un èxit d'una empresa són tots. No és que hi hagi un empresari que ha sigut més llest que ho ha fet millor, sinó perquè tots han sapigut gestionar aquella empresa. Per lo tant, la transmissió de riquesa d'una empresa té que anar a tots els treballadors que realment estan fent realitat els resultats que aconseguix qualsevol empresa.

Per això parlem moltes vegades, inclusiu, de que els salaris fixes, amb els que estem tots d'acord, tenen que venir acompanyats d'uns variables d'acord amb les fites que cada un dels treballadors pugui assolir. O sigui, hi ha una forma de repartir la riquesa d'una empresa, no es pot repartir amb tots igual, perquè ni tothom treballa amb el mateix contingut, ni té tampoc el desenvolupament que pot tenir un altre company. Per lo tant, entre tots tenim que fer aquest país, empreses petites, mitjanes i grans. Aquests autònoms tenen que tenir les possibilitats de fer-se grans, la possibilitat de ser autònom de per vida, serà per aquell que hagi decidit aquest objectiu, molt especialment amb el sector tecnològic, cada vegada més es donen gent que vol ser autònom, perquè treballa per quatre empreses alhora. Però això no serà la realitat d'un país, la majoria dels treballadors voldran treballar amb un paraigües de seguretat i de legalitat que li permeti fer una feina amb x hores a casa seva, fora de casa seva, però que estigui regulat. Per lo tant, jo crec que això és una fita que tenim que aconseguir entre tots.

SR. JAVIER PACHECO:

Jo només una cosa en relació als recursos públics, que d'on sortirà més recursos públics? Evidentment té un caràcter ideològic important, el plantejament de com se acabaran finançant des de caràcter públic totes aquestes iniciatives que estem posant damunt de la taula, que poden intervenir en el món del treball. I per això ara tenim, Jo crec que poc temps, i després 15 dies de campanya, que segurament tindrem l'oportunitat de discutir, lògicament, quines seran les polítiques fiscals en aquest país, per poder tenir recursos suficients per fer això.

Jo només una dada: ens diuen què, a Catalunya estem amb capacitat de recaptació fiscal 5,4 punts per sota de la Mitjana de la Unió Europea.

Mireu el producte interior brut de Catalunya, calculeu el 5,4% i mireu els calers que són, que són uns quants centenars de milions d'euros, que estarien a disposició per intentar reforçar qualsevol tipus de polítiques, perquè ara, les estructures de les administracions no tindrien. Després ja mirem com es cobra ideològicament, com no... que seria la capacitat política, però posant-se a la mitjana de la Unió Europea és guanyar la capacitat de competitivitat de l'economia del país, i que podria tenir resultat directe amb el món del treball.

SR. ANTONI CAÑENTE:

Jo un matís, en el sentit del que és la reflexió.

Jo crec que n'hi ha un principi de la cinemàtica que diu: l'energia ni es crea ni es destrueix, només es transforma. I això és cert, en el sentit de dir el problema és, si tenim molt clar que la competitivitat en el seu és algo que tenim que perseguir? la competitivitat és un element fonamental? Perquè clar, els recursos públics, o els recursos que podem posar més enllà, pues miri, la contractació pública d'Espanya són 180.000 milions d'euros, però n'hi ha una persona que va fer un estudi sobre la contractació pública, i diu que n'hi han 45 mil milions d'euros que el no fer-se un tracte eficaç i eficient, i aquí podríem posar tots els complements, doncs resulta que estem fent menys efectius aquests 180.000 milions d'euros de tots nosaltres. Escoltin, 45 mil milions d'euros és lo que van dedicar per rescatar-lo nostre sistema financer.

Per tant aquí hi ha una qüestió, torno a dir, de concepte i en aquest cas, ho posaré ara amb una intervenció que ha fet el Javier, a la que estem absolutament d'acord, què és de dir, on posem els nostres recursos? Allà on puguin generar realment una activitat de riquesa i de llocs de treball de qualitat, que es pugui permetre que funcioni.

I vaig a posar un exemple: nosaltres tenim un problema que, molts ens diuen que les nostres petites i mitjanes empreses són molt petites, i ens van dient, "han de créixer", i tant que han de créixer, estic totalment d'acord que lo que busquem tots, *Foment* i *PIMEC*, és que la Micro sigui petita, que la petita sigui mitjana, i que la mitjana sigui gran. Ojalá tinguéssim més grans empreses, però la nostra *pyme* és molt petita, per

què és molt petita? Perquè si nosaltres agafem i comencem a dir que tenim una fiscalitat molt més gran que ningú, quan això va de proporcionalitat, quan realment paguem l'energia al doble que la paguem amb Europa, les nostres empreses de la nostra inversió, quan ens paguen a 400 dies, i van dient "no, la petita ha de créixer" Sí, però per poder créixer s'han de donar condicions de temperatura i humitat, si no la planta no creix, per tant, hem de prendre polítiques i després un exemple: s'havia pres una mesura que no s'ha portat a terme perquè s'ha desfet el govern, que era augmentar l'impost de societats fins al 15% a les grans empreses. Suposava 5000 milions d'euros d'ingrés. I es deia que se reduïa dos punts a les petites i mitjanes empreses, perquè tenim una fiscalitat molt major que ningú. Això va de de dimensió, però depèn de com, canvia el partit. 500 milions. La diferència entre 5.000 y 500 milions són 4.500, el problema són quines són les decisions que tinc perquè aquest ingressos d'alguna forma puguin rentar, des d'un punt de vista de la societat, i estic d'acord, per què no les posem els recursos amb un pacte que tenim, com és el pacte industrial, per poder fer que aquest país, i amb això també hi estic d'acord, en el moment que hi som, pugui fer i ser un dels líders d'aquest canvi?

Perquè és que això va d'això. O som capaços de fer aquesta situació una oportunitat, o se'ns converteix en una amenaça, i això ve del fruit de lo que estem parlant avui aquí. En la nostra defensa d'interessos, de part lícits, però amb el compromís de concertar i arribar a acords per poder fer que això tiri endavant, jo penso que és l'únic que podem afrontar aquest proper 100 anys. I ho hem de fer, no fixant-nos en el canvi tecnològic, perquè estem fixant-nos tota l'estona en el tema de transformació digital 4.0.

Nosaltres vam portar el J. Leonard a la *WEEK*, a la setmana de la *Mobile* de fa dos edicions, i va vindre perquè el tema no és tecnològic, el tema es ètic. Ens enfrontem amb una qüestió molt més important d'aquesta transformació. I tot això que estem dient va d'això: va de generar competitivitat, eficàcia, eficiència, igualtat real, no mentides, de posant-se d'acord i de fer que això funcioni, creant riquesa i llocs de treball. Si tenim riquesa, no us preocupeu, ja vindrà cada una de les opcions i les repartirà segons el seu criteri.

MARIOLA DINARÈS:

Queden quatre minuts, alguna altre intervenció, algú altre que vulgui obrir una altra qüestió? Hi ha dues preguntes, primer allà darrera. Endavant.

PÚBLIC 3

Bona tarda. Jo volia fer-li una pregunta al representant de *PIMEC*, que estic molt d'acord amb ell en el tema de l'objectiu principal, és veritat que hi ha que crear riquesa, i després repartir-la. Llavors la pregunta meva és molt concreta: si tenim a Catalunya un sector molt important, potent i econòmic com el sector turístic, la qual una de les principals destinacions és Lloret de Mar, com s'explica que aquesta població sigui la població que està darrera de totes de Catalunya en la renda per capita? Perquè això vol dir que s'està creant riquesa i no es reparteix bé. D'aquesta riquesa que crea el turisme a les empreses dallà, s'ho emporten uns i no uns altres. Aquesta es la meva pregunta.

MARIOLA DINARÈS:

Hi ha una altra pregunta. Fem les dues últimes.

PÚBLIC 4

Bon dia, Si no he entès malament, el futur que ens espera al treball és tenir set feines alhora i ser persones molt flexibles, i jo em pregunto: si actualment la taxa d'inactivitat de les persones amb discapacitat, i dic inactivitat si afegim activitat i atur, la taxa se'ns dispara, quin futur podem preveure per què aquestes persones, quin futur laboral podem preveure per les persones amb diversos tipus de discapacitat, no només físiques, sinó intel·lectual, malaltia mental, sensorial...? Gràcies.

PÚBLIC 5

Hola, trobo a faltar parlar una mica més sobre la globalització i la digitalització. És a dir, són dos elements que estan aquí ja, que estan demà passat, ja estan aquí davant. Això comportarà un canvi de moltes... és que no es pot parlar de relacions laborals així, totes no són iguals. Però sí que hi ha moltes relacions laborals que canviaran

moltíssim. I això va, sota el meu punt de vista, el que farà és que les companyies... Qui tingui el poder de direcció és a dir, que el que sigui el que prengui la decisió econòmica, no sé si serà realment l'autònom, o serà realment el que tingui el poder de la digitalització, o serà realment el concepte de gran empresa, com fins ara teníem. I per tant, aquest element ara també que probablement, el fet de que estarem en una subhasta de treball d'ocupació, i segurament allò que pensem que ara és una empresa que està aquí, a Catalunya, que està a Espanya, probablement marxarà fora. I marxarà fora per què? Doncs per varis factors.

Hi ha molts factors. Però hi ha un factor que s'ha de tenir en compte, que és el factor de la flexibilitat, que és el factor de la facilitat per poder treballar.

I si realment nosaltres no pensem en el nostres competidors, és a dir els nostres competidors seran mercats laborals molt més flexibles que els nostres.

I això s'ha de reflexionar, i ho heu de fer els patronats i sobretot sindicats, perquè probablement això significarà sacrificis amb la protecció social que hem tingut fins ara. Tot això canviarà moltíssim, i s'ha de reflexionar d'una forma, no solament reivindicativa, com fins ara sembla quan ens volem treure algo, doncs no volem que ens ho treguin, si no amb una alguna reflexió generosa probablement, no?

MARIOLA DINARÈS:

Doncs això, Lloret, discapacitat i globalització.

SR. ANTONI CAÑENTE:

Bueno per al·lusions començo a contestar, perquè penso que a més a més, agraeixo també la pregunta i el exemple, perquè de tot lo que estem parlant és precisament l'exemple que podria ser gràfic. No controlo les dades però quan ho diuen, és així. I aquest és el exemple de quan fem un turisme *low cost*, el problema que tenim és que això no produeix, en aquest cas, els beneficis que podríem, d'alguna forma, parlar-ne. Sí nosaltres tenim un turisme, o fem en aquest cas, hotels i tenim un turisme de qualitat, de servei de diferenciació, tindrem capacitat de generar riquesa. I aquest és el exemple, i tindrem gent amb millors salaris.

S'ha comentat anteriorment, el sector turístic, i estem parlant en aquest cas en el diàleg social, és un tema que hem de posar damunt de la taula, perquè si anem per

preu, en preu ens guanyaran sempre. I amb un climàtic, el concepte aquest del Sol l'hem perdut!

Per tant, és un clar exemple que lo que hem de fer és saber on ens juguem realment la partida, posant-se de treballar, treballar amb qualitat, treballar amb diferenciació i aprofitar el canvi per ser un *Player*. No per ser, en aquest cas, d'una altra divisió.

SRA. ÀNGELES TEJADA:

Jo contestaré a la noia que ha fet la pregunta sobre discapacitat, jo diria de capacitats diferents, perquè tots tenim discapacitats, eh.

Una recepcionista que no somriu és una greu discapacitat, i en tenim moltes. Per lo tant, jo diria que el mercat necessita tot el Talent, el talent divers. Mira ahir vam constituir la comissió d'igualtat a Foment, i la Francina Valls, que és la presidenta d'aquesta comissió deia: avui creem aquesta comissió que és d'igualtat perquè passi a ser la diversitat, i després sigui la d'excel·lència.

Per lo tant tenim que treballar amb una visió molt més àmplia que amb capacitats de uns o els altres. El mercat necessita tot el talent, i la gent que té altres capacitats teniu molt de talent que necessiten les companyies.

En una empresa que hi ha personal amb discapacitat, com es diu habitualment, la gent treballa amb un enfoc humà i de valors molt diferent.

L'*engagement* que parlem sempre, el compromís, es genera també amb els valors que manen d'una companyia, i aquests valors significa les empreses que tenen una mirada més oberta a acollir a tot el talent del mercat, ja no de gènere, de qualsevol tipus de minories i molt especialment de la gent amb altres capacitats, que sou molt necessàries.

Per lo tant, si jo abans he parlat de que el mercat necessitarà moltes persones que treballen ben formades i amb talent, tots tenim que tenir oportunitats i molt especialment la gent amb altres capacitats per descomptat.

SR. CAMIL ROS:

Bueno respecte al tema de Lloret. El problema és que la principal activitat és el submarinisme empresarial, és a dir, l'economia submergida.

Clar que sí anem a Lloret, té la fama de que hi ha hotels Low Cost, que és cert que n'hi han però també n'hi han molts que no.

És veritat que hi ha Mcdonalds, però també hi ha restaurants de qualitat, i per tant l'entorn. Perquè jo crec que, el principal problema que Lloret es focalitza, però del sector turístic, és com gestiona a l'economia submergida, i la Costa Brava la conec bastant: vaig ser de guany secretari general d'UGT de Girona. Per tant, conec bastant, com a mínim la part nord, i la part sud em sembla que no és gaire diferent.

Respecte el tema discapacitat, jo crec que el cal afrontar de manera seriosa. Hi cal un canvi de legislació, es a dir, si tenim una llei que el que fomenta és que si tu no integres, pagues. Jo crec que aquest és el primer canvi. Hi ha d'haver inserció real a totes les empreses.

És veritat que hem de solucionar el pollastre que tenen ara el departament de treball i empresa amb els centres especials de treball, i el salari mínim, i totes aquestes coses... Que també és un element, perquè una persona que treballa amb un centre especial de treball, no pot cobrar el salari mínim com una persona que no. Que hi ha un altre debat de subvencions i d'allò. Si no ho plantejem com una integració Real, doncs passa el passa ara.

I respecte el tema de la digitalització, jo crec que també hi ha un discurs amb la digitalització, de una pressió cap a les organitzacions sindicals o socials, de dir, bueno, com que es perdran llocs de treball, com que no sé què, i després ja, doncs t'has d'ajustar el sou, has d'acceptar condicions.

Nosaltres vam estar l'UGT, a l'estiu passat o a l'altre, vam estar a Alemanya veient la indústria 4.0 i digitalització, i jo no veia destrucció de llocs de treball, sinó reconversió de gent formant-la, preparant-la, i amb temps. Per tant, quan fa 100 anys vam tindre lo de les 8 hores, les 8 hores en el fons és un combat, perquè les màquines en aquell moment ja ens tenien que treure els lloc de treball.

Per tant, s'ha de fer un tant positiu, s'ha d'afrontar amb propostes que, evidentment han de ser diferents a les de tota la vida, però els principis de protecció social, de qualitat del treball... Han de seguir en d'allò, perquè sinó anem amb un decreixement de la història, i per tant allò seria millor, agafar el primer forat negre que trobem, el que ara ja sabem que n'hi han, i ens posem cap allà, avia'm si després del forat negre hi ha vida intel·ligent.

Jo crec que s'ha d'afrontar el futur de la digitalització, de la Indústria 4.0, pro positivament i fent nous pacte y nous contractes socials.

SRA. ÀNGELES TEJADA:

Sí, jo també, amb el tema de la digitalització, que abans també ho he comentat, no el tenim que veure com una amenaça. Ho tenim que veure com una oportunitat de transformació, perquè no hi ha un altre. Perquè además les empreses s'estan transformant.

El que tenim que fer és formar a les persones que treballen a les empreses, perquè puguin assolir aquesta transformació. No ho deixem de costat perquè tot no serà contractar talent nou a les empreses, hi ha molt de talent dintre de les empreses, que amb una formació podrien acoplar-se a les necessitats de les empreses.

Per lo tant, hi ha una part d'obligació pels empresaris, de explicar amb claredat la transformació que succeirà la seva empresa, d'aquí dos anys, d'aquí 3 anys... Perquè molts treballadors tinguin la oportunitat de formar-se, perquè puguin ocupar les tasques i fer altres treballs diferents, però no per això queden exclosos del mercat.

Per lo tant, no tinguem por, a demás hem viscut transformacions molt més difícils. Al 1781, la màquina de vapor... Tot això va transformar el mercat, i no ha passat res. Estem aquí, estem treballant, i d'aquí 10 anys continuarem treballant. Lo que passa és que aquesta transformació la tenim que mirar, com deien ara, d'una forma positiva, però preparant-se per poder-la fer. Lo que no podem pensar és que d'aquí cinc anys ja em prepararé.

És com el tema dels idiomes estrangers. I ho torno a dir perquè és la pura veritat: portem més de 15 anys dient la necessitat de que la gent jove, els nens, es formin amb un idioma estranger de qualitat, no per anar de vacances, de qualitat. A l'hora de la veritat al mercat expulsa a molts joves, perquè no tenen un idioma estranger. Per lo tant ens hi posem de veritat, ens hi posem a treballar, de veritat. I perquè realment es transformi el model educatiu que tenim: amb habilitats, amb competències, i amb idioma estranger. Aquests tres elements són fonamentals, i segur que farem una transformació molt més lleugera i serem competitius, perquè si no ho fem nosaltres, ho faran uns altres.

SR. JAVIER PACHECO:

Em nego a acceptar les profecies auto complertes, i que la precarització del procés de transformació és una maledicció dels déus, que no podem evitar. Crec que nosaltres hauríem de plegar.

Per tant ,aquella reflexió que feia el Genís, de que el futur acabarà sent que una persona ha de tenir set ingressos a la vegada, o set maneres d'ingressar a la vegada, jo

em nego que aquesta realitat siguin models de convivència social que construïm entre tots i totes en el present i el futur.

Per tant, en el concepte aquest de, que farem a més, les persones que tenen capacitats diferents? Pues evidentment, jo com sóc la negació absoluta, i abans, a la meua primera intervenció plantejava, que era la sostenibilitat el vehicle o el trànsit per on havíem de transitar per intentar trobar un canvi de model, que aprofitar tot els canvis de transformació, digitalització, indústria 4.0, i sobretot relacions econòmiques diferents, crec que hauríem de pensar que la sostenibilitat no només és pensar amb que Medi Ambient garanteixi els recursos primer, de la Biosfera, sinó que també tingui la concepció de caràcter social.

I aquí n'hi ha un element fonamental. És evidentment, la plena inserció d'igualtat de les persones amb capacitats diferents. Per tant, crec que nosaltres hem d'entomar com una de les polítiques que hem d'intentar plantejar-nos en aquest sentit.

I per fer tot això, crec que n'hi ha un factor que no hem tocat en tota la taula, i que menys mal que ha plantejat la flexibilitat i lo de la digitalització, perquè és fonamental per intentar tomar tots els canvis en aquest sentit que jo deia, d'aquest tres eixos d'intervenció, per intentar afrontar els treballs del futur.

Torno a dir que no el futur del Treball, sinó els treballs del futur. I és el concepte de la democràcia l'empresa.

Perquè clar: la flexibilitat sense participació és discrecionalitat. Per tant hem d'intentar veure com som capaços de democratitzar el concepte d'empresa, aquest sentit de propietat, com són capaços sense disputar-nos en concepte clàssic no marxista, el sentit de la Propietat. Però si, de intentar redefinir de nou el concepte d'empresa amb el sentit de que deia l'Emili, d'aquests treballadors i empresaris han de ser evidentment, tot el teixit de l'estructura d'una empresa, doncs si. Això no es diu només. Això es planteja també amb elements concrets de drets de participació, que s'han intentar conquerir en la definició de l'organització del treball amb el marc de l'empresa, i fins i tot, de les línies de negoci de la pròpia empresa.

I aquest concepte de democràcia, probablement és el que els hi donarà la possibilitat i l'oportunitat de parlar de la veritable flexibilitat per adaptar-se al canvi. Sinó és discrecionalitat.

I La discrecionalitat pot portar-nos al que tu plantejaves: la competitivitat no plantejada democràticament, afavorirà aquests conceptes de negoci de competitivitat deslleial entre empresa, doncs hem d'anar a la competitivitat a la baixa, per tant hem

de reduir els conceptes de rigidesa, “malentesa”, en aquest sentit, sinó de regulació. Hem de desregular el concepte de treball, per poder competir. Doncs no!

Crec que l'alternativa es parlar de la democràcia a l'empresa, perquè la participació del conjunt dels que formen part de la força del Treball, empresari, treballadors i treballadores, puguem transitar cap aquests tres eixos fonamentals. I aquí a Catalunya, tenim passos fets.

L'acord interprofessional de Catalunya, els que el coneixeu bé, té elements fonamentals de incrementar la participació a les empreses i les orientacions que li donem a treballadors, treballadores, i empresaris i empresàries d'aquest país, per incrementar i caminar cap a aquesta línia.

I a més ho volem consolidar, ara que han resolt ja la història de que, quants són cadascun d'ells... No ens ho han dit, quants cadascun d'ells... s'ho han “pasteleat” ells... Però ara que tenim resolta aquesta situació, volem acabar de brindar aquest concepte de participació directa entre els actors, donant-li caràcter d'estructura, i desenvolupant el marc legal d'aquest país, l'Estatut d'Autonomia, intentant posar en marxa i fer realitat la llei de participació institucional, que li doni realitat a l'acord interprofessional de Catalunya, i que arribin el centres de treball, aquestes orientacions de democratitzar el caràcter de l'empresa, que jo crec que es fonamental per afrontar el futur del treball i els treballs del futur.

MARIOLA DINARÈS:

Anirem tancant. Va, molt poc.

SR. ANTONI CAÑENTE:

Simplement, no penso dir res perquè tot lo que s'ha dit, hi estic molt d'acord, i estic d'acord que l'esforç, hi ha vegades que ho expliquem poc, de lo que hem fet a la IC, estem caminant cap aquí, i estem d'acord.

Jo volia simplement acabar, hi ha un *hashtag* que diu *#futurdel treball*, i jo voldria proposar un *hashtag*, i proposar-lo als quatre agents, que és el de seguim concertant. Tindrem un *hashtag* de futur del treball si seguim concertant. Per tant, jo penso que estem en aquest *hashtag*... Parlant del segle XXI, de que hem de seguir concertant per afrontar el futur.

MARIOLA DINARÈS:

Bé doncs moltíssimes gràcies, Maria Àngels Tejada, Antoni Cañete, Camil Ros i Javier Pacheco.

Jo, que presento un programa de tecnologia i digitalització, ja no m'he atrevit a dir coses que em diuen gent que jo entrevisto, per exemple, però m'agradaria acabar dient-ne dues:

L'Andreu Beà, l'anomenat biògraf d'internet, es passar un any de la seva vida entrevistant a tots els que van crear internet, ell diu que el nostre màxim problema futur és saber que fer amb el nostre temps lliure. Aquesta sentència la diu ell.

I d'altre banda, una cosa més positiva seria:

Entrevisto a molta gent que parla d'intel·ligència artificial, parla que de la digitalització... Tots m'estan dient que anem massa accelerats. Que la IA estem a les beceroles. Que encara falta moltíssim, ens estem emocionant massa.

I d'altre banda, tots em diuen que el futur, amb els robots, amb els assistents virtuals que ja tenim a casa... El que ens faltará a la indústria seran humanistes. És a dir que, no és que no necessitem tecnòlegs, sinó que el que serà, és ser més persones que mai.

Amb la tecnologia, el que ens diferenciarà d'ells, del robots, és ser persones. Per tant, això ho tenim. I ja està.

Moltíssimes gràcies.

Farà la cloenda el Sr. Josep Ginesta, secretari general del departament de Treball, Afers Socials i Familiars.